Ülewelpool saiswa mängu sellawite ma just nii nigu ma ta ütte Tõllaste walla wana naidi käest järgi perden sai. Ko mu sõdused enä wõret seda mängu kui ta eläsi, ei tulnud mul kunagi ette, üles kirjutede. Nüüd om ta jälle mul käen. Olgu sis kohalitses keel murrodeus: (Wenne keele ei pean ma pruukma muidu ei sa läbi)

Tsõõr (Ring) läit ümbre tüvu, ja laul edimest wärssi. Kaits näiüt ommawe tsõõri sisen, ja käüwä sääl laulijide poole hoitea, kaits kätt sillmi ün, Ikuwaliguld kihä liguteden, ja tsõõri poole kumarteden tsõõri müüdä ümbre tüvu. Midä lähembe sugulese küllge seiswa sõrmum pattus, seda enäümb wajus neide pää kinaliselt allo poole. Kui nu tiida kuuldwa et peiju koolu, ja kaksa kawwe, sis ei lupa kurwastus enämb jallga pääl kõndi, kummali laskwa sis mõrsija mõlembe põrmatule, ja üitsegi kurwastust kõrwale hoidew mõtte ei löwwä mõrsija murre murtud süämen maad, ainult alatisi ohkamisi om kuulda, mis mõrsijade süämidest tulew. Aga nii pia kui tõne wärssi ellu nakk kuuluterne, kerkus iks weits-weitsilt neiju pää korembele, sis kate wahel; ei tijä kas peiju eläs ja kos kaasa kak kõen. Nii pia, kui mõrsija tiida kuuld et eläs peiju, ja kallis kaasa jälle kõen: sis ei ole neija rõõmul piiri, rutto hüppas maast põrmani lüdetu murest üles ja wõt käe sillmi üst ärä, et nätä: kos minu kallike. Tsõõril häämiil üles hüppäwä näiju üle, ja laul alde maani wilde käüwä joba tule prunt. Pennt om kak tõõmu Rouge korembe tipu pääle jõuden, ja sais-

sirgelt neide ün. Mis pääle tsõõr kolmatad wärssi sellest laulust wastas laulma, kui lihti kästas wiisate sis wiskas kak prunt wallalisi [juuse] käsige üle pää, kui sund käästao mõõske, sis tõmbas kak kate käega üle näo, ega üte käskiwa laulu naksõs järgi tegi mõrsija nii sannute kui loomulikult eläs. Kui joba kiju räti päha pandent ja kirja hõlle ette, järgi säljilgä ajawa, süle sõrgil kokku kabisten ja kiinda kätte kiskema; Sis laul ring nellät wärssi. Ja prunt tand selle laulu tagti perrä. Nii pea, kui käästao walide kiä silmäst sirgembe n.n. e. selle üskä ~~k~~ üspäänes sa, selle kaala kargane sa. Sis kas-ja kak morsija ütele kaala, ja jääsi perast poole tsõõri mängijide ulka oma kallisõsa kõe kõrwale, ja laus wiimatse laule sõna: Kelle kõrda keidenes sa; Kelle liisu langenes sa, Liisu anna wiimastiku, Kati Anne kaalastikku, ja näütas käega Kati ja Anne pääle, ja nu lääwä wasta pandmade tsõõri sisse asemele.